SAKIN GÜNLÜĞÜMÜ OKUMA

Ayça Warner

© KARAKARGA YAYINLARI 367

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

SAKIN GÜNLÜĞÜMÜ OKUMA

AYÇA WARNER

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Editör: Ezgi Aksoy-Selahattin Özpalabıyıklar

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Kasım 2021

ISBN: 978-625-7217-84-2

İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Yayıncı Sertifika No. 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

karakarga.com info@karakarga.com

karakargayayinlari karakargayayinlari

karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi, Hastane Yolu Sokak

No. 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel. (0 212) 613 30 06

Matbaa Sertifika No. 48625

KARAKARGA

Destek Dukkan

Çi'm Matthew'a, sabrettiği için...
Aileme, destekleri için...
Selahattin Özpalabıyıklar'a, öğrettikleri için...
M.K. Perker'e bana inandığı için...
teşekkür ederim.

“AMBULANSTAN inen görevliler acele ettiklerine göre, kimi almaya geldilerse henüz ölmemiş” dedi beş numaralı dairede oturan emekli general. O soğuk akşam vakti pijamalarını değiştirip dışarı çıkmaya üşendi. Bunun yerine, komşuların çoğu gibi olan biteni pencereden izlemeye karar verdi.

Eğlenceden dönen bir çift, kapıda ambulansı görünce, kimin başına ne geldiğini henüz bilmeseler de şanssız kişi için derin bir üzüntü duydular. Ambulansa yüklenecek kişi hayatta kalma savaşı verirken, onlar eğlenceli bir geceden sağ salim evlerine döndükleri için kendilerini şanslı saydılar. Şanslı olmaktan duydukları mutluluğun utancını da başlarını öne eğerek gizlemeye çalıştılar ve hızlı adımlarla apartmana girdiler.

Zemin katta oturan aile, çıkıp ne olduğunu öğrenmesi için genç kızlarını görevlendirdi. Bir an evvel kendini başka bir şehirde, hatta mümkünse başka bir ülkede bir üniversiteye atıp arkadaşlarıyla gezmesini engelleyen ailesinden uzaklaşmak için gün sayan genç kızın, bu apartmanda kimin öldüğü veya ölebileceği umurunda bile değildi, ama ambulansın kim için çağrıldığına bakmak, birkaç dakikalığına da olsa kendini dışarı atabilmesi için iyi bir fırsattı. Dışarı çıkmak istediği halde oflaya puflaya ve ağır hareketlerle ayakkabılarını giyerken polis sireni de duyulmaya başlayınca, baba

kızını dışarı göndermekten vazgeçti. Kız bu sefer de dışarı çıkmasına izin verilmediğinden şikâyet etti. Polis gelmişken dışarısı ne kadar tehlikeli olabilirdi ki! Koskoca kız olmuştu, niye ona hâlâ bebek muamelesi yapıyorlardı!

Kapıya çıkmış olan komşular, ambulansın kim için çağrıldığını çoktan öğrenmiş, bundan sonra her toplandıklarında kek pasta eşliğinde yapmaya devam edecekleri gibi fikir yürütmeye başlamışlardı bile: "İntihar da olabilir, kaza da, belki de cinayettir..."

1.

OFİS odasının bulunduğu yirmi beşinci kattan İstanbul, her akşam bu saatlerde arabaların fren lambalarından gelen ışıkla kırmızıya boyanırdı. Dışarı bakarken camda kendi yansımasını fark etti. Ceketini, kravatını düzeltti. Saatini görebilmek için kolunu sert bir hareketle öne attı. Beyaz altın çerçeveli, timsah derisi kayışlı saatine baktı: 6:17. Kısa kesilmiş favorilerinde ince terler parladı. Gümüş iplikle B.B. harfleri işlenmiş gömleğinin kolunu saatin üstüne geri çekti.

Ofis odasının büyük siyah deri koltuklarına, holdingin projelerinin sıra sıra asılmış tanıtım posterlerine, açılış törenlerinde belediye başkanlarıyla, bakanlarla el sıkışırken çekilmiş fotoğraflarına baktı. Televizyonun sesini açtı. "2018'in sonuna geldik, ama verilen sözler hâlâ tutulmadı" diyordu biri. Haberin konusu ilgisini çekmedi. Birkaç farklı haber kanalına hızlı hızlı baktıktan sonra televizyonu kapattı. Tekrar saatine baktı. Burnunu bir tikle kıpırdattı. Masa telefonundan asistanı Banu'yu aradı.

"Serkan'a söyle lütfen, arabamı kapıya getirsin. Artık çıkmam lazım."

"Arabam derken Bora Bey? Şahsi arabanızı mı getirsin?"

"Tabii ki Banu! Başka bir şirkete transfer olmak için sözleşme imzalamaya bu şirketin aracıyla ve şoförüyle gidecek biri miyim ben?"

"Estağfurullah. Ben... Düşünemedim..."

“Arabayı bana teslim ettikten sonra gidebilir. Yarın sabah normal saatinde makam aracıyla eve gelsin.”

“Efendim, şu anda holdingin bütün servisleri binanın önünde. Siz bu saatte hiç çıkmadığınız için servisler yüzünden trafiğin nasıl kilitlendiğini fark etmemişsinizdir. Bir yarım saat beklerseniz gideceğiniz yere aynı zamanda ulaşırsınız...”

“Peki Banu, sağ ol, yarım saat sonra olsun.”

“Bir şey değil efendim.” Banu sözünü bitirmeden Bora telefonu kapatmıştı bile.

Odasının jaluzili cam duvarından, ortak alanda çalışan elemanlara küçümseyerek baktı. Mesai bitiş saati yaklaştığı için hepsi ayaklanmış, çantalarını topluyor, paltolarını mantolarını giyiyorlardı. “Aman, mesai bittikten sonra bir dakika fazla çalışmayın! Hemen servisinize yetişip evinize koşun! Ben gece gündüz çalışırken siz çayınızı içip bu pozisyona gelebilmek için nereden torpilim olduğu hakkında atıp tutun!” diye kendi kendine söylendi Bora. İş dünyasının parlayan yıldızı, Türkiye’nin en büyük holdinglerinden birinin genç CEO’su, ekonomi yazarlarının taktığı lakapla “Plazalar Prensi” Bora Bilirhan.

Bilgisayarını kapatmıştı. Yola çıkma zamanı gelene kadar oyalanacak bir şeyler bulmalıydı. Telefon mesajlarına baktı. Birkaçına cevap yazdı. Annesinden de bir mesaj vardı. Ona cevap yazmak yerine görüntülü aramaya karar verdi.

Annesi telefonu açtığında, küçük, tıkış tıkış bir mutfakta yemek masasında oturmuş, telefonu masada dengede durdurmaya çalışıyordu.

“Merhaba anne.”

“Oğlum, merhaba, dur şunu bir şeye yaslayabilsem...”

"Anne, Serdar'a söyle de sana telefonu dengede tutacak bir telefon ayağı alsın."

"Ha, şu arkasına yapıştırıyorsun, onlardan mı?"

"Evet evet... Neyse anne, fazla vaktim yok. Nasılsın anne?"

"İyiyim oğlum işte. Nasıl olayım..." Annesi sonunda telefonu bir şeye yaslayıp dengede durdurmayı başardı. "Bacaklarım biraz ağrıyor ama parkta yürüyorum bazen, iyi geliyor. Dün öyle gezerken birisi bana bir şey sordu, herhalde yol filan sordu. 'Ay dont sipik ingliş' dedim. Doğru söylemiş miyim?"

"Evet, telaffuzun harika!"

Annesi güldü. "Öyle işte yavrum. Bacaklarım ağrımasa başka derdim yok. O *mall* mıdır nedir, onlara bırakıyor bazen abin beni. Serin serin... Öyle hem dolaşıyorum işte, bir iki alışveriş yapıyorum... Sen nasılsın evladım?"

"İyiyim anne. Bir yoklayayım dedim seni. İyisin yani."

"İyiyim yavrum. Sen et yiyorsun, değil mi?"

"Et mi?"

"Et yemen lazım yavrum. Eda kendi et sevmediği için hiç et yapmıyor ama olmaz. Etsiz olmaz! Bak, yüzün beyaz."

"Ekrandandır anne. Et yerim, yiyorum hatta, merak etme."

"Aferin..." dedi annesi ve bir an durakladı. "Eda nasıl?"

"İyi anne, nasıl olsun..."

"İyi mi gerçekten?"

"Ya, değil aslında galiba... Emin değilim. Sorduğumda iyiyim diyor ama..."

"Dışarı çıktıktan sonra yine çıkamaz oldu demiştin..."

"Ya, evet, agorafobide olurmuş öyle. Tam düzeldi derken yine gerilermiş bazen..."

“Agofobi magofobi! Bizim gençliğimizde böyle hastalıklar yoktu, çünkü hasta olmaya fırsatımız yoktu. Bizim sorumluluk duygumuz vardı. Her şeyi bir kenara bırakıp bunalıma giremezdik.”

“Yıl 2018 anne, hayat çok farklı...”

“İsterse 2098 olsun, hiç fark etmez! Tamam, otobüs çarptı. Tamam, yirmi iki haftalık bebeği karnında öldü. Tamam... Ama hayat devam edecek. Bu hep böyle! Senin gibi birinin karısı olmak büyük bir sorumluluktur. Eve kapanmakla olmaz öyle. Neymiş, agofobi.”

“Agorafobi anne! Dışarı çıkma, kalabalığa girme filan korkusu. Çok anlattım sana... A-go-ra-fo-bi!”

“Aman, neyse işte! Bir sene oldu neredeyse dışarı çıkmayalı bu kız. Sana nasıl iyi bir eş olabilir ki! Nasıl! Baban öldüğünde ikinizi okutabilmek için çalışmak zorunda olmasam belki ben de bunalıma girerdim ama giremedim.”

“Neyse anne. Benim çıkmam lazım, kapatayım ben.”

“Bak oğlum... Sen karın iyileşsin istiyor musun?”

“E herhalde anne ya!”

“O zaman onu biraz sıkıştır. Başka bir sorun çıkar karşısına, a-go-ra-fobi falan düşünecek hali kalmasın.”

“Ne? Ne?”

“Diyeceksin ki, dışarı çıkma korkunu atamazsan davetlerde bana eşlik edecek başka birini bulmam gerekir.”

“Anne, Allah aşkına saçmalama ya!” Bunu söyledikten sonra yüz kasları gerildi. Boynundaki damarlar belirdi. Kaşları çatıldı. Annesi Bora’nın boyun kasları göründüğü zaman onu dinlemeye isteksiz olacağını, ama daha yumuşak bir ses tonuyla konuşursa onu idare edebileceğini biliyordu. Öyle yaptı.

"Yavrucum, tabii, sen benden akıllısın. Sen öyle pat diye söylemezsin ama ince ince ima edebilirsin. Bak, anne sözü dinle. O kadar psikiyatrlar, ilaçlar, hiçbiri işe yaradı mı?"

"..."

"Yaramadı değil mi evladım? O zaman anneni dinle artık! Tabii, ilk duyduğunda biraz tepki verecek, belki ağlayacak ama bağrına taş basacaksın. Ben seni ağlata ağlata ders çalıştırmasam şimdi bu gencecik yaşında Türkiye'nin en önemli yöneticilerinden biri olur muydun!"

Annesinin haklı olma ihtimali vardı ama yapmasını istediği şey onun için çok zordu. "Serdar uyanmadı mı?" dedi lafı değiştirmek için. "Orda saat kaç şimdi?"

Serdar'ın sesi geldi: "Kalktım kalktım! Sizin sesinizden uyumak mümkün mü!" Tıraşsız yüzünü kaşıya kaşıya annesinin arkasındaki buzdolabına yürüdü. Sürahiyi çıkarıp kendine su koydu. "Anne, n'olur bana iki yumurtalı bir omlet yapsana ya..." Annesi bunu duyar duymaz emir almış asker gibi kalktı. Serdar da telefonu alıp salona geçti. Elinde telefonla koltuğa uzandı.

Bora, "Annem hizmetçin mi kardeşim senin? Kendin yapsana omletini!" dedi, şakayla karışık.

"Annem memnun oğlum hayatından. Ta Amerika'ya ben daha iyi besleneyim diye geldi. Bırak istediğini yapsın. Sen, sen nasılsın?"

"İyiyim. Bomba gibiyim!"

"Bomba derken... Patlamak üzereyim mi demek istiyorsun? Bak, ikide bir burnunu oynatıyorsun yine. Gergin olduğunda hep yaparsın ya... Akşamki toplantı yüzünden mi böylesin?"

"Yok ya, ne gerginliği?" dedi ağzı yamularak. "Profesyonel hayatta özellikle üst düzey pozisyonlarda biraz gerginlik normal..."

"Sağ ol, profesyonel hayatın nasıl olduğunun farkındayım ama bak senin ağzın da yamulmaya başladı yine. Sen bunun farkında mısın?"

“Sen arkadaşlarınla müziğin sağlık üstündeki etkilerini araştırıyorsun. Ne bir rakibiniz var, ne maaşını ödemek zorunda olduğunuz binlerce eleman. İki kişi bütün gün müzik dinliyorsunuz. Sizde ne gerginlik olacak?”

“Bir kere biz bütün gün oturup müzik dinlemiyoruz. Ya da evet, üf, tabii ki dinliyoruz ama laboratuvar ortamında, denekler üzerinde ölçümler yaparak... Evet, maaşını ödemem gereken binlerce elemanım yok ama bu araştırma için sürekli yatırım gerekli.”

“E yapma araştırmayı. Gir bir hastaneye, doktor ol diyorum sana. Para basarsın...”

“Sana işimin insanlık için önemini bir daha anlatmayacağım. Neyse... Şu anda *senin* stres durumundan bahsediyoruz. Konudan sapma. Stres yükünü azaltman lazım.”

“Normal diyorum sana benim işimde biraz stres!”

“Biraz stres olsa sorun değil ama seninki aşırı. İstersen sana bir nefes tekniği öğreteyim. Kendini böyle gergin hissettiğinde gevşemeni sağlar.”

“Nefes tekniği mi?”

“Evet. Kalp sağlığın için rahatlayabilmen önemli.”

“Ya, bırak şimdi nefes mefes öyle fasa fiso şeyleri.”

“Peki Boracım. Sen bilirsin. İhtiyaç duyarsan ara.”

“Hı hı.”

“Demin Twitter’da gördüm. Sana işini kaptıran adam yine uluorta sövmüş sana.”

“Ha, evet... Hıyarın teki o...”

“Hıyar mıyar... ‘Öldürücem onu’ filan demiş. Bugünlerde gerginliğin çok ciddi boyutlara ulaşabilir.”

“Ya yok ya, ciddiye alınacak bi tarafı yok onun. Biliyor işini kaptırmasının kendi suçu olduğunu. Daha çok çalışsaydı. Uyanık

olsaydı." Masasından kalktı. Camın yanına gitti. Yirmi beş kat yukarıdan dışarıyı seyrederek konuşmaya devam etti. Sanki karşısında o tehditleri savuran adam varmış gibi "Aptal herif!" dedi. "Binlerce insanın isteyip de yaklaşamadığı bir pozisyona çıkmışsın. Sonra tembellik edip işini kaptırıyorsun. Aptal! Şu insanlardan ne farkın var? Hayatınızın iplerini vermişsiniz başkalarına, itilip kakılıyorsunuz."

"Şimdi kimlerden bahsediyorsun ya!"

"Şu insanlar işte... Ofisten aşağı bakıyorum. Şu servislerine yetişmeye çalışan bizim elemanlar. Yüzlercesi. Biliyor musun biz onlara sanki lütufmuş gibi evlerine kadar servis veriyoruz. Hiç anlamıyorlar ki yol parasını maaşlarına katmak yerine onlara servis vererek maaşlarını düşük tutuyoruz. Böylece tazminatları da daha az birikiyor. Oysa demeliler ki, 'Hayır kardeşim, ver bana doğru düzgün bir maaş, ben iş çıkışında ister eve giderim, ister gezerim, ister kendimi geliştirecek bir şey yaparım, ister işte daha uzun süre kalıp daha başarılı olurum' filan... Ama yok... Bir şey demiyorlar. Bak, bunları hiç sorgulamadan servislerine koşuyorlar. Şuna bak. Karıncalar gibi. Yemek de öyle. 'Maaşım düşük ama yemek fişi veriyorlar' diye seviniyor karınca, oysa maaşı daha yüksek olsa, ister o parayla yemek yer, ister evden kumanyasını alır getirir, parasını biriktirir, ama bunu düşünmüyor. Yemek fişi veriyoruz diye kendini şanslı sayıyor. Düşünen de bir şey demeye çekiniyor, çünkü ödemesi gereken bin tane borç var. Ne borcu? Diğer karıncalara gösteriş olsun diye aldığı ıvır zıvırın borcu. Biz her türlü kâr ediyoruz. Hem tazminatlar düşük, hem sigorta primleri düşük, hem de servis şirketlerine, yemek fişi şirketlerine verdiğimiz parayı gider olarak kullanıyoruz. Vergiden düşüyoruz. Mis gibi!"

Serdar Bora'nın sistemin ne kadar dâhice olduğunu anlatmasını bölmedi. Bora devam etti. "Servise binmek zorunda olmasalar belki bazıları işte daha uzun kalıp çalışacak, herkesten öne geçecek, terfi

etmeyi hak edecek ama biz bunu da istemiyoruz ki. Biz zaten en üst kadrolara onları asla yükseltmeyiz. En üst kadrolara yükselme ümidini veririz ama fırsatını vermeyiz. Biz yöneticileri hep kendini kanıtlamış, bu ucuz elemanlardan çok daha iyi eğitim almış adaylar arasından seçeriz, dışarıdan transfer ederiz. Bu karıncalarıysa yaşlanıp bize masrafları artmadan göndeririz, yeni, genç elemanlar alırız. Kendilerini geliştirmelerine izin vermeyiz ki, kendi istekleriyle başka bir yere giderlerse başkasının işine yarayacak hiçbir şey öğrenmemiş olsunlar. Sadece kendi yaptıkları işi bilirler. Görev tanımında olmayan işi üstlenmemeye teşvik ederiz. Yönetici pozisyonları öyle değil tabii. Yönetici kadrosundaysan çok çalışma özgürlüğün var. Çok çalışarak istediğin kadar yükselebilirsin. Ben çok çalıştım Serdar, çok, çok çalıştım, sen biliyorsun. Önce iyi okulları kazanmak için, sonra dereceyle bitirmek için. Daha öğrenciyken iyi şirketlerde staj yapabilmek için ne çok çalıştım. Bütün arkadaşlarım gezip tozarken ben hep çalıştım. Arkadaş derken... Benim arkadaş edinecek vaktim de olmadı. Hep çok çalıştım. E şimdi... Bu adam da koltuğuna daha sıkı tutunacaktı. Ben daha fazla çalıştım, koltuğunu ondan aldım. Acımak yok! O kendisine acıyıp çalışsaydı. Şimdi orda burada içip içip bana tehditler savuruyor. Aptal işte! Tipi kaymış, sarhoş, ağzından tükürükler saçarak bana küfür ederken boy boy fotoğrafları çıktı, bitirdi kendini... Ben ne gerileceğim! Ben gayet mutluyum. Ben önümüzdeki ay *Forbes Türkiye*'nin kapağındayım. Gayet mutluyum. Ne gerileceğim ki!"

"Acımak yok ha... Vay be Bora... Sana neler olmuş böyle!"

Bora abisinin son yorumunu duymadan devam etti. "Daha işi almadım tabii. Aptal herif orda burda bağırıp çağırmasa kimse duymadan imzalayacaktık bugün ama bu salak yüzünden bizim transfer de haber oldu. Benim patrona da ayıp oldu böyle gitmek...

İki şirkete de zarar verdi hıyar." Bir an sustu. Bir şey kaçırdığını fark etti. "Bir dakika, sen 'Sana neler olmuş?' filan mı dedin?"

"E, tabii derim be oğlum... Ne insanların çaresizliğini dert ediyorsun ne adamın bir hata kurbanı olmasını. Sen küçükken dünyayı kötülerden kurtarma hayalleri kurardın. Şimdi kötülerin tarafına geçmiş gibisin."

"Dünyayı kötülerden kurtarmak için trafik polisi olmam gerektiğini sanacak yaştaydım Serdar. Küçüktüm işte. Şimdi görüyorum ki insanı ancak kendi kurtarabilir. İsteyen düşünsün, çalışsın, kendini kurtarsın."

"Tamam Bora, bunlar uzun meseleler... Bu akşamki toplantıyı da atlat da seninle biraz konuşmak istiyorum."

"Yine benim insanlara faydalı bir iş yapmazsam hastalanacağımı filan söyleyeceksin. Kusura bakma ama sen oralarda iyice yedin kafayı..."

Serdar derin bir nefes aldıktan sonra sakince "Tamam kardeşim, senin böyle düşündüğünü biliyorum. Toplantından önce daha fazla gerilmeni istemem. Şimdi kapatalım. Sevgiyle kal..." dedi.

"Abi, yapma böyle sevgi mevgi. Ne diyeyim şimdi sana? Kelebekler öpsün seni filan mı?"

Serdar güldü. Bora gülecek halde değildi. Homurdanarak görüntülü konuşmayı bitirdi.

Telefonunu cebine koyarken elinin titrediğini fark etti. Titrediği için eline kızdı. Sonunda telefonu cebine soktu, çantasını alıp odadan çıktı. Banu arkasından "Bora Bey, daha servisler bina önünden ayrılmadı" diye bağırdı ama Bora onu duymazdan geldi.